

La gala emesa per TV3 l'11 de setembre va servir per a presentar les cares més conegudes de la nova programació de la cadena.

CARME PUERTOLAS

TV3 prepara, perquè ja són 10 anys, una onada de canvis tardorals

Els també volen guanyar la lliga

Són una esquadra de golejadors: Joaquim Maria Romário Puyal, Lloïl Bertran i Àngels Gonyalons. Una davantera reconeguda i eficaç: Montse Guallart, Pep Cruz, Miki Moto, les tres senyores; tots els veterans infal·libles. I tenen un campió de pel·lícula: *Arnau, els dies secrets*.

Haurà estat una traca memorable. TV3 recordant al món sencer que ha fet deu anys. Durant un cap de setmana, *l'especial 10 i 11 de setembre*, el país sencer ha redescobert aquella mirada d'indisimulada satisfacció que tots els catalans van trobar-se al rostre quan l'11 de setembre de 1983 sintonitzaven per primer cop el canal autonòmic. Les celebracions són inevitables. Les dates s'ho porten. El discurs, unànime, dels responsables de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i dels directius de TV3 no ha permès fissures cofoistes: la lluita continua. I això vol dir dues coses. Reforçar els valors —és a dir, els personatges, els programes i el *look*— que han estirat la popularitat de TV3 i li han permès de captar una audiència fidel però exigent i, sobretot, encapçalar de nou les preferències de tots els possibles segments d'una mateixa audiència,

triturada pel *zapping*, que, ara en poc temps, podrà descobrir algunes meravelles ocasionals. *Arnau, els dies secrets* o la primera sèrie amb plantejaments de superproducció èpica que veurem aquest desembre en tres capítols d'hora i mitja i que farà d'*Arnau* l'aposta més arriscada de la teva televisió. Altres dos grans captadors d'audiència també entren en acció: el futbol europeu, quan n'hi hagi, i les grans pel·lícules que són, sobretot, les més populars, des de *Thelma i Louise* fins a *El silenci dels anyells*. Ho resumia Jaume Ferrús, director de TVC, SA, quan presentava, en conferència de premsa, la nova programació: "L'oferta ha portat la diversitat i la diversitat ens ha conduït a la llibertat i, tot plegat, ens ha dut al *zapping*". Conclusió? "La gent que fa *zapping* no és feliç. Es troba convulsa i inquieta. Malmet el temps per passar-s'ho bé i ho fa perquè

busca els millors programes i, encara més, els millors moments d'aquests millors programes. Això és el que la fa tornar boja, però infeliç". Solució? "Nosaltres apaivagarem aquesta inquietud, eliminarem aquesta temptació fent els millors programes, fent que ja no sigui necessari canviar de canal". Aquesta és l'exposició moral del *manifest TV3*, i té també una metàfora, aquest cop futbolística: la nova programació de tardor no és "ni defensiva ni discreta". Al contrari, és ofensiva, l'han preparada fins a l'últim detall per marcar gols allà on couen. Al *prime time*, les hores de màxima audiència.

Romário és la descominal estrella de l'univers blau-grana. Doncs bé, TV3 té un Romário a la banqueta. A Sant Joan Despí, Romário és Joaquim M. Puyal. El fill pròdig que torna per assolir, la temporada 93-94, la somniada lliga de l'audièn^{cia} to-

tal. Només quan es va tancar el seu fitxatge, i les seves propostes, els homes de TV3 es van arriscar a transformar el conjunt d'una programació que necessitava injeccions extremes de personalitat pròpia. Des d'aquest dimarts 14 de setembre, a les 9 del vespre, Joaquim M. Puyal –bigoti sol– estarà sotmès a una pressió espectacular: haurà de centrar l'atenció dels telespectadors catalans fent *Un tomb per la vida* que no jugarà a fórmules gastades, però segures. Serà “un programa d'autor” que aprofitarà una data tan catalitzadora com el naixement per endinsar-se en tots els escenaris de les vides viscudes. Puyal se la juga perquè li agrada de jugar-se-la, tot i saber que es troba en l'anguniosa posició del jugador expert a l'hora de xutar un penal. No pot fallar sota cap concepte.

Les altres dues estrelles de l'atac televisiu es troben en el camp de l'entreteniment. A l'engròs. Sense límits. Lloïl Bertran entomant allò que tothom esperava d'ella un cop la Vanessa va deixar d'actuar. Un programa d'humor de mitja hora –mitja hora de pagès, deia Jaume Santacana, el realitzador–, amb bons guionistes (fins i tot, és clar, Antoni Basses), bons *sketchs* i quantitats ingents de fregolisme i rauxa. La prova definitiva per a Lloïl Bertran serà

Joaquim Maria Puyal, sense barba presentará i dirigirà *Un tomb per la vida*. C. PUERTOLAS

cada dijous –amb *La Lloïl*– a les nou del vespre. Més *prime time* per a una “bèstia” escènica. Però n'hi ha més. *I ara què, Xènia?* o l'Àngels Gonyalons interpretant la comèdia musical, sempre estil Broadway, d'una jove-executiva-desenganyada-que-vol triomfar-fent-allò-que-li-agrada, cantar mentre riu i plora, que tot ho tindrà en aquesta sèrie de dotze capítols –trenta minuts també– que sortirà cada divendres des d'ara mateix.

La resta de la graella –els horaris dels programes– es reviscola gràcies al final

Tot allò que cal fer, a Catalunya Ràdio, per a no ser tan sols Josep Cuní

És la ràdio nacional de Catalunya i ha aconseguit, a banda el reclam publicitari, de convertir-se en l'emissora base de la radiodifusió catalana. Té una fidelitat remarcable entre l'audiència i manté, un any i un altre, aquelles constants que arroseguen l'audiència. Sobretot Josep Cuní. O les tres hores en què Catalunya Ràdio, a cavall dels informatius –el *Catalunya matí*, un altre clàssic–, assoleix, al *prime time*, la categoria incontestable de programa més escoltat. Un esquema reeixit. De 8 a 9, *El matí de Josep Cuní* segueix la veta informativa que, en un *nonstop* incandescent, enllaça amb tertúlies sobre temes d'actualitat –i els seus polèmics col·laboradors fixos– i entrevistes sempre plantejades al dia. Així es crea un *continuum*, en què la veu inconfusible de Josep Cuní marca el ritme de la banda. La franja del matí s'ha

convertit en la garantia de la casa, inclòs l'eixelebrat concurs mikimotà de *Pasta Gansa*. I la radiofórmula de bricolatge sentimental, *La solució*, que va inventar-se Adelina Castillejos i que ara mena Carles Pérez.

Per tant, còmodament instal·lats en les glòries matinals, els camins sovint massa estrellats, de Catalunya Ràdio s'endinsen cap a la tarda recuperant, per exemple, aquell programa que *les circumstàncies* –moltes

i diverses– van fer desaparèixer: *L'orquestra* de Jordi Vendrell passa a anomenar-se *Postres de músics*, i el condueix un reconegut historiador, Josep Maria Solé i Sabaté, que no s'espanta de les tempestes que puguin assolir una sobretaula plena, segons indica la promoció, de convidats “crítics, inconformistes i, si cal, irreverents”.

De quatre a sis, peti qui peti, el feliç matrimoni Monzó-Pàmies i el professor Barnils tenen una nova conductora, Neus Bonet, i *El simulacre*. Després entra Pere Tàpies amb *Tàpies variades*. Una tarda punxeguda i divertida per a somiar en el *prime time* de la vesprada.

O. M.

de la vaga dels dobladors i Sarsanedas, feliç de refer graelles, ha preparat la tornada, ardent, de dues grans bogeries de la casa: *Califòrnia* i *Bola de Drac ZZZ* (última remesa), a les quals s'ha d'afegir una nova injecció de pel·lícules que convertiran els dimecres en un espai de gran cine-

Lloïl Bertran torna amb el seu humor. CARMÉ PUERTOLAS

ma igualment polivalent perquè, quan manquin films brillants, hi càpiguen els partits de la copa d'Europa o, un cop al mes, el *Tothom per tothom* de Tatxo Benet. Aquesta és l'altra característica vital de la tardor televisiva. L'escuderia –tot seguint els símils futbolístics del duet Ferrús– que ha demostrat solvència, o sigui audiència, prossegueix. Pep Cruz i els acudits col·lectius de *Moltes gràcies*, la nostrada parella Ramon Pellicer-Mari Pau Huguet amenitzant els matins de la mestressa de casa, l'esvelta Guallart passejant-se entre matrimonis hiperactius a *Lluna de mel*, i tantes vegades com calgui Miki Moto i Quim Monzó es demanaran si les models també són persones humanes...

A tota aquesta davantera comprovada, s'hi afegiran nous additius per mantenir l'espectador lluny del comandament a distància. Així, el 15 de novembre, un cop mort l'últim episodi de *Califòrnia* començarà una sèrie de la casa, escrita pel dramaturg Josep M. Benet i Jornet que reprèn el fil, o el filó, que *La granja* va iniciar en la llunyana temporada de 1989. No se n'ha parlat i no se'n ha filtrat res, però els directius de TV3 confien que aquesta tirallonga casolana repeteixi l'impacte d'una granja que va semblar molt a prop de la manera de viure i pensar d'una majoria d'espectadors, aquells que fan audiència. TV3 es mou, s'arnalditza. A fi de comptes, ells també volen guanyar la lliga.

Oriol Malló